

A person wearing a light blue robe is holding a small white lamb. The scene is set in a mountainous landscape with green hills and a clear sky. The text "Pace" is overlaid at the top, and "Prin Împărăția lui Cristos" is overlaid at the bottom.

Pace

Prin
Împărăția lui
Cristos

Pacea prin Împărăția lui Cristos

*Atunci suveranitatea, puterea și măreția tuturor împărățiilor de sub ceruri vor fi date poporului sfânt al Celui Preaînalt. Împărăția Lui va dăinui pentru totdeauna, iar toți conducătorii Îl vor sluji și Îi vor fi supuși. **Daniel 7:27***

Paginile istoriei sunt pătate cu sângele războiului. Disputele dintre națiuni au fost aproape invariabil arbitrate pe câmpul de luptă. Văzătorii și înțelepții au prevăzut o zi în care această practică nemiloasă și fără sens va fi oprită, iar popoarele pământului vor adopta o metodă sănătoasă și dreaptă de a trăi unii cu alții. Profeții Bibliei, scriind sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, au prezis un astfel de timp, explicând că acesta va veni prin înființarea unui guvern mondial sau a unei stăpâniri care va impune în mod arbitrar popoarelor tuturor națiunilor legi juste și drepte, prin respectarea cărora va fi asigurată o pace universală și durabilă.

În profețiile biblice despre această viitoare perioadă de pace sub un guvern mondial, se oferă asigurarea că planul divin nu va eșua, deoarece împărăția promisă va fi un guvern literal și puternic, perfect organizat și puternic echipat pentru a îndeplini fiecare funcție care i-a fost atribuită în profeții. Este împărăția lui Cristos; iar împărăția lui Cristos, dezvăluie Biblia, este un guvern cu adevărat „ ”. Cu privire la acest regat și la

Cristos, Conducătorul suprem al acestuia, profetul a prezis: „Creșterea domniei Lui și pacea nu vor avea sfârșit.” Isaia 9:6,7

Viitorul guvern mondial, care va fi împărăția lui Cristos, este una dintre temele proeminente ale Bibliei. Profeții Vechiului Testament au prezis și au descris cu entuziasm această domnie susținută de puterea divină. Una dintre primele referiri la aceasta a fost făcută de Iacov, care, pe patul de moarte, a profetizat: „Iuda este un pui de leu; din prada ta, fiule, te-ai ridicat; s-a aplecat, s-a ghemuit ca un leu și ca un leu bătrân; cine îl va trezi? Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici legiuitorul dintre picioarele lui, până când va veni Shiloh; și la el se va aduna poporul.” Geneza 49:9,10

Această profecie a fost rostită în timp ce Iacov și familia sa se aflau în Egipt. În Egipt, în acea vreme, un leu ghemuit era simbolul regal al domniei și al dreptului de a domni. Așadar, profecția care îl descria pe Iuda ca un „leu ghemuit” era o modalitate figurativă de a spune că din acest trib regal al lui Israel va veni Cel pe care Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov îl promisese ca fiind „Sămânța” care urma să fie Mesia și Rege. Acestui Fiu al Casei Regale care urma să vină, Iacov i-a atribuit profetic titlul de „Silo”, care înseamnă „cel pașnic”. Profecția sa că „adunarea poporului” va fi la Shiloh însemna pur și simplu că acest Conducător care urma să fie trimis de Iehova va aduce, ca Prinț al Păcii, pacea națiunilor.

Isaia a prezis nașterea și înălțarea finală la domnie a acestui mare Rege, spunând: „Un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; și

numele Lui va fi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Tatăl veșnic, Prințul Păcii.” (Isaia 9:6). Mai târziu, în profeția sa, Isaia s-a referit la acest viitor Conducător al pământului ca la „Brațul” lui Iehova și a prezis că acest „Braț sfânt” va fi dezvăluit în fața tuturor națiunilor și că „toate marginile pământului” vor vedea „mântuirea lui Dumnezeu”. Isaia 52:10

În ceea ce privește universalitatea împărăției mesianice, David a scris: „Toate marginile lumii își vor aminti și se vor întoarce la Domnul; și toate neamurile se vor închina înaintea Ta. Căci împărăția este a Domnului (Iehova), și El este stăpânul printre neamuri.” (Psalmul 22:27,28). David a scris, de asemenea, cu privire la împărăția lui Iehova: „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne, și sfinții Tăi Te vor binecuvânta. Ei vor vorbi despre slava împărăției Tale și vor povesti despre puterea Ta, ca să facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Sale puternice și măreția glorioasă a împărăției Sale. Împărăția Ta este o împărăție veșnică, și domnia Ta dăinuiește din generație în generație.” Psalmul 145:10-13

Daniel, într-o profeție referitoare la conducătorii diferitelor provincii ale vechiului Imperiu Roman, așa cum erau aceștia la putere în Europa înainte de Primul Război Mondial, a scris: „În zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi niciodată nimicită; și această împărăție nu va fi lăsată altor popoare, ci va zdrobi și va nimici toate aceste împărății, și va dăinui pentru totdeauna.” Daniel 2:44

În Noul Testament

Am citat doar câteva dintre numeroasele promisiuni consemnate în Vechiul Testament referitoare la împărăția sau guvernarea care, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, va stăpâni lumea. Noul Testament continuă cu aceeași temă liniștitoare a împărăției. Îngerul care a vestit nașterea lui Isus le-a spus păstorilor: „Nu vă temeți... căci astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul.” Deodată, o mulțime de oaste cerească a cântat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, pace pe pământ, bunăvoință față de oameni.” (Luca 2:10, 11, 14). Îngerul a mai spus că această veste a nașterii lui Cristos, Mesia promis, era o veste bună care urma să ajungă în cele din urmă la „toți oamenii”.

Referirile din Noul Testament la Mesia, la Rege și la împărăția care urma să fie întemeiată de El nu sunt exclusiv de natură profetică, deoarece ele identifică începutul împlinirii previziunilor Vechiului Testament. În timp ce, de exemplu, Vechiul Testament prezicea că Regele va veni, îngerul le-a vestit păstorilor că El s-a născut. Această primă manifestare a bunăvoinței lui Dumnezeu față de oameni, în împlinirea promisiunilor Sale, era acum o realitate.

Ioan Botezătorul, ultimul dintre profeți, a vorbit și el despre profeția împlinită. El a spus: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 3:2). Profetul Daniel profețise că Dumnezeul cerurilor va înființa o împărăție. Într-o împărăție trebuie să existe un rege,

iar acum Majestatea Regală promisă de Dumnezeu cerurilor apăruse în persoana lui Isus Cristos.

Isus a predicat: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 4:17). O traducere mai literală a acestui text sugerează, așa cum a anunțat Ioan Botezătorul, că Regele din împărăția promisă de Dumnezeu cerurilor venise și era „aproape”, sau în mijlocul poporului Israel. Când Isus și-a trimis ucenicii în slujire, porunca pe care le-a dat-o a fost: „Pe când mergeți, propovăduiți, zicând: Împărăția cerurilor este aproape.” Matei 10:7

Națiunea Israelului cunoștea promisiunile lui Dumnezeu privind Împărăția. Acest lucru era valabil în special pentru conducătorii religioși ai națiunii, fariseii și alții. Ei știau că mulți îl considerau pe Isus drept Regele promis care urma să domnească în această Împărăție și îl întrebau „când va veni Împărăția lui Dumnezeu”. Isus a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine cu semne vizibile (traducerea marginală spune «cu aparențe exterioare»). Nici nu se va spune: «lată-o aici!» sau «lată-o acolo!», căci, iată, Împărăția lui Dumnezeu este în voi (margine: «printre voi»)”. Luca 17:20,21

Fariseii aveau puțină sau deloc credință că Isus a fost trimis în lume de Dumnezeu lui Israel pentru a înființa împărăția mesianică. Ei nu-și puteau imagina pe nimeni îndeplinind o astfel de sarcină fără sprijinul unei armate uriașe cu care să poată cuceri Imperiul Roman și să elibereze națiunea lui Israel din robia față de Cezari. Isus a simțit ce era în mințile lor, de aceea a explicat că împărăția d , în care El urma să fie Rege,

nu urma să fie înființată în acest fel. Ea nu urma să vină, a spus El, cu o manifestare exterioară de splendoare și glorie, așa cum lumea era obișnuită să vadă la un conducător cuceritor.

Știind că fariseii se îndoiau că el era Regele promis de Iehova, Isus a explicat în continuare, conform unei traduceri corecte a textului grecesc, că Majestatea Regală a cerurilor se afla printre ei, referindu-se, desigur, la sine însuși. Aceasta a fost o afirmație îndrăzneată aruncată acestor conducători religioși ipocriți, dar a fost o mărturie bună pentru ei, deși puțini, dacă nu chiar niciunul dintre ei, nu au crezut-o.

O traducere defectuoasă a acestui text a dus la o mare confuzie cu privire la ceea ce este cu adevărat împărăția cerurilor. Așa cum apare într-o traducere, se spune: „Împărăția cerurilor este în voi”. Cei care nu cred în promisiunile lui Dumnezeu de a stabili un guvern literal, mondial, pe pământ, care va aduce pace și bucurie omenirii, s-au agățat de acest text tradus greșit pentru a încerca să dovedească că mărturia Bibliei referitoare la împărăția lui Dumnezeu se referă doar la o stare sănătoasă, evlavioasă a inimii și a minții, dobândită de indivizi care se supun influenței învățăturilor morale și etice ale lui Isus, precum cele conținute în predica Sa de pe munte. Ei spun că „creșterea” prezisă a împărăției lui Cristos este reprezentată de numărul tot mai mare al celor care se supun astfel lui Cristos și caută să-i asculte poruncile.

Incoerența acestui punct de vedere este evidentă imediat când luăm în considerare faptul că afirmația „ ” în cauză a fost adresată fariseilor, oameni pe care

Isus i-a numit de mai multe ori ipocriți, morminte vărute și copii ai Diavolului. Cum ar putea împărăția lui Dumnezeu să fie în inimile unor astfel de oameni? Dar când realizăm, așa cum s-a menționat deja, că ceea ce a spus Isus de fapt a fost că Regele din împărăția prezisă, pe care Dumnezeu cerurilor o promisese, se afla printre farisei, gândul devine clar și este în armonie cu mărturia generală a Scripturilor cu privire la acest subiect.

Aparent, este dificil pentru mințile noastre finite, căzute și imperfecte cum sunt, să exercite credința în ideea că Creatorul va face vreodată ceva specific pentru creaturile sale umane. Această lipsă de credință din partea poporului mărturisit al lui Dumnezeu s-a manifestat de-a lungul tuturor veacurilor. Ei și-au imaginat că promisiunile lui Dumnezeu își vor avea împlinirea prin eforturile umane; că promisiunile implicau doar faptul că Dumnezeu își va pune pecetea de aprobare asupra a ceea ce slujitorii săi umani concepeau a fi drept și, în zelul lor, se străduiau să îplinească.

Deoarece Isus a fost omorât de dușmanii săi, iar secolele au trecut fără nicio dovadă a înființării unui regat vizibil și literal de către El, chiar dacă fusese înviat din morți, era ușor și firesc să se concluzioneze că promisiunile biblice privind regatul se refereau doar la ceea ce puteau realiza urmașii lui Isus. Din cauza acestei lipse de credință și de înțelegere s-au dezvoltat noțiuni înșelătoare. Marea masă a celor care se declarau creștini s-a unit în cele din urmă cu guvernele civile și a numit această uniune necuvioasă „ ”

(Creștinătate) sau „Împărăția lui Cristos”. Milioane de alții, în special în acești ultimi ani ai epocii, au adoptat ideea, așa cum s-a menționat, că împărăția lui Cristos este doar o influență dreaptă sau un impuls sfânt în inimile credincioșilor creștini.

Nu este din această lume

Când Isus a fost adus în fața lui Pilat de către dușmanii săi, acuzația pe care i-au adus-o a fost că pretindea că este rege. O astfel de pretenție, dacă ar fi fost adevărată, l-ar fi făcut vinovat de trădare împotriva Imperiului Roman. Isus a recunoscut că a venit în lume pentru a fi rege, dar a explicat: „Împărăția Mea nu este din această lume (în greacă, „kosmos”, ordinea socială): dacă împărăția Mea ar fi din această lume, atunci slujitorii Mei ar lupta, ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36, 37

Afirmația lui Isus că împărăția Sa nu este din această lume și că, dacă ar fi fost, slujitorii Săi ar fi luptat, atrage asupra tuturor operațiunilor militare promovate și desfășurate în numele lui Cristos – și care pretind că au scopul de a promova interesele împărăției Sale – o condamnare divină. Conform acestei reguli de conduită exprimate de Isus, toate așa-numitele războaie sfinte din de-a lungul secolelor nu au fost deloc sfinte, ci necurate și neautorizate de Dumnezeu.

În plus, explicația lui Isus că împărăția sa nu este din această lume înseamnă că conceptul uman de civilizație numit „creștinătate”, adică împărăția lui Cristos, a fost o denumire greșită și, în realitate, o

falsificare a adevăratei împărății a lui Cristos. Prin urmare, toate „ ” – diversele filosofii care au aplicat în mod viclean promisiunile biblice privind împărăția la una sau alta dintre eforturile umane înșelătoare de a stabili o lume mai bună – au fost în dezacord cu și contrare planului divin pentru împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.

Nu a existat niciun motiv valabil pentru care studenții sinceri și plini de respect ai Bibliei ar fi trebuit să se lase pradă acestor filosofii umane sau să fie induși în eroare de ele, deoarece Isus a clarificat că nimeni nu ar trebui să se aștepte ca împărăția Sa să fie stabilită în timpul epocii prezente. Cu doar câteva zile înainte ca Isus să-i spună lui Pilat că împărăția Sa nu era din această lume, El a relatat discipolilor Săi o parabolă menită să-i învețe același adevăr important. Pilda se referea la un anumit nobil (care îl reprezenta pe Isus), care a plecat într-o țară îndepărtată pentru a primi un împărăție și a se întoarce. Introducerea la pildă explică faptul că aceasta a fost relatată de Isus deoarece discipolii săi credeau că împărăția sa urma să apară imediat. Luca 19:11,12

Speranța ucenicilor

Ucenicii lui Isus credeau cu tărie că El era Mesia, marele Rege, prezis de profeții Vechiului Testament. Ei credeau că El venise să înființeze acel împărăție promisă, acea „guvernare” care își va extinde sfera de influență până când va cuprinde întregul pământ și va aduce pace și fericire întregii omeniri. Aveau dreptate în această credință. Dar ei se așteptau ca Isus să

instaureze imediat această guvernare minunată și puternică. În acest sens, ei se înșelau, așa cum a revelat pilda „unui nobil”.

Această perspectivă greșită din partea discipolilor lui Isus era destul de scuzabilă, pentru că el îi făcuse să creadă că vor fi asociați în mod proeminent cu el în împărăția sa, iar în viziunea lor limitată asupra planului lui Dumnezeu, aceasta implica faptul că împărăția lui Cristos trebuia neapărat să fie înființată în timpul vieții lor naturale. Cum altfel, așa cum raționau ei, ar fi putut spera să împărtășească cu Isus conducerea împărăției? Cum altfel s-ar fi putut împlini promisiunea lui Isus: „Nu vă temeți, turmă mică; căci Tatălui vostru îi face plăcere să vă dea împărăția”? Luca 12:32

Apostolii erau foarte preocupați de perspectiva de a fi asociați cu Isus în conducerea împărăției sale și au purtat multe discuții între ei pe această temă. Iacov și Ioan erau deosebit de nerăbdători să-și asigure poziții privilegiate în împărăție și au rugat-o pe mama lor să-l întrebe pe Isus dacă unul dintre ei ar putea sta la dreapta lui și celălalt la stânga lui în împărăția sa. Isus nu a spus că nu ar putea și nu ar fi cu El în împărăția Sa, pentru că le dăduse motive să creadă că vor fi. El a atras doar atenția asupra prețului mare pe care ar trebui să-l plătească pentru a fi cu El. El a întrebat: „Sunteți în stare să beți paharul din care voi bea Eu și să fiți botezați cu botezul cu care voi fi botezat Eu?” Răspunsul lor a fost: „Suntem în stare.” Matei 20:20-22

Isus le-a răspuns lui Iacov și Ioan, zicând: „Veți bea într-adevăr din paharul Meu și veți fi botezați cu botezul

cu care sunt botezat Eu; dar a sta la dreapta și la stânga Mea nu este al Meu să dau, ci va fi dat celor pentru care este pregătit de Tatăl Meu.” (Matei 20:23). Astfel, deși Isus nu le-a promis acestor doi apostoli iubiți o poziție specifică în împărăția Sa, explicând că nu avea autoritatea de a face astfel de desemnări, El le-a confirmat înțelegerea că vor împărți domnia împărăției cu El dacă își vor dovedi vrednicia bând din „paharul” Său și fiind botezați cu „botezul” Său.

Deși ei au afirmat că erau „capabili” sau dispuși să îndeplinească aceste cerințe, este îndoielnic dacă au înțeles la acel moment exact ce implica băutul din „paharul” lui Isus și a fi botezați cu „botezul” său. După cum s-a revelat ulterior în Noul Testament, Isus îi invita pe discipolii săi să sufere și să moară alături de el. Dacă ar fi înțeles acest lucru, ar fi știut că nu puteau în niciun caz să fie alături de Isus în gloria împărăției sale până când nu vor fi înviați din morți, iar ei știau că acest lucru nu se va întâmpla decât la sfârșitul veacului următor. Ioan 11:24; Matei 13:39

„Paharul” lui Isus era unul al suferinței și al morții, iar El l-a băut cu credincioșie până la ultima picătură. „Botezul” Său era un botez al morții, al cărui simbol era doar scufundarea Sa în apă de către Ioan Botezătorul. Pavel a scris: „Nu știți că toți cei care am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3). Nimic nu este mai clar în Biblie decât faptul că ucenicii lui Isus din această epocă sunt invitați să-i urmeze pașii de sacrificiu de sine chiar până la moarte. Asociate cu aceste condiții ale uceniciei sunt

promisiunile că cei care se dovedesc credincioși față de ele vor domni împreună cu El în împărăția Sa.

Pavel a scris: „Cuvântul acesta este adevărat: «Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El; dacă suferim, vom și domni împreună cu Cristos»” (2 Timotei 2:11, 12). Și mai departe: „Dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos, dacă într-adevăr avem parte de suferințele Lui, ca să avem parte și de slava Lui.” (Romani 8:17). După învierea Sa, Isus a spus: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21). Isus a mai spus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10). Și mai există acea minunată promisiune făcută celor credincioși că vor ieși din moarte în „prima înviere” pentru a „trăi și domni cu Cristos o mie de ani”. Apocalipsa 20:4,6

Născuți din Duhul

În Ioan 3:1-13 ni se povestește despre Nicodim, un conducător din Israel, și despre vizita sa nocturnă la Isus pentru a afla mai multe despre învățăturile Lui. Isus i-a explicat lui Nicodim că era nevoie să te naști din nou pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru i s-a părut foarte ciudat lui Nicodim, și el a întrebat cum ar putea fi așa. Nu era vorba de o naștere naturală la care se referea Isus, ci de o naștere din Duhul. El i-a explicat acestui conducător din Israel că

cei care sunt născuți din Duhul sunt ca vântul; adică, puternici, dar invizibili.

Nicodim, desigur, nu a înțeles pe deplin ce a vrut să spună Isus, dar în lumina învățăturilor ulterioare ale lui Isus și ale apostolilor, putem vedea acum clar că cei care împărtășesc domnia împărăției cu El vor trebui mai întâi să experimenteze o schimbare de natură, așa cum a făcut El. Isus și-a dat trupul, umanitatea Sa, pentru viața lumii. (Ioan 6:51). Acest sacrificiu al vieții sale umane a adus răscumpărarea pentru omenire și va asigura tuturor șansa de a-și recăpăta viața în timpul împărăției lui Cristos. (Evrei 2:9; 1 Timotei 2:3-6). Și, după ce a fost omorât în trup, Isus a înviat din morți ca o ființă divină glorioasă, cu toată puterea dată Lui în cer și pe pământ. Evrei 1:1-4; Matei 28:18

Cei care suferă și mor împreună cu Isus și care, la înviere, sunt înălțați să trăiască și să domnească împreună cu El, vor experimenta, de asemenea, o schimbare de natură, de la umană la divină. Petru a scris că „ni s-au dat promisiuni foarte mari și prețioase”, pentru ca prin acestea să devenim părtași la natura divină. (2 Petru 1:4). Petru a scris, de asemenea, cu privire la creștini că Tatăl Ceresc „ne-a născut din nou, spre o nădejde vie, prin învierea lui Isus Cristos din morți, spre o moștenire nepieritoare, neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi (margine, pentru noi)”. 1 Petru 1:3,4

Promisiuni ca acestea, care, fiind înțelese greșit, au dus la credința eronată că toți cei mântuiți prin Isus Cristos vor petrece eternitatea în cer. Dar aceasta nu este deloc gândul. Aceste promisiuni cerești sunt doar

pentru cei care îl urmează pe Isus; cei care se lepădă de sine, își iau crucea și îl urmează pe El în moartea jertfitoare. (Matei 16:24). Ei nu sunt invitați astfel să se sacrifice pentru a obține mântuirea, ci pentru a se dovedi demni de a trăi și de a domni împreună cu Cristos în acel glorios împărăție a promisiunii: împărăția care va instaura pacea pe pământ și va oferi sănătate, bucurie și viață veșnică tuturor celor care ascultă de legile sale drepte.

Această înălțare la slava cerească este ceea ce a înțeles Isus prin a fi „născut din Duhul” (Ioan 3:5,6). Deși fiecare adevărat urmaș al Domnului este, în această viață, zămislit pentru această speranță cerească, nașterea din Duhul nu are loc decât la înviere. Acest lucru este în concordanță cu explicația lui Isus că cei care sunt născuți din Duhul sunt, la fel ca vântul, invizibili ochilor omenești și puternici. Împreună cu Isus, această clasă, chemată din lume și dovedită credincioasă în timpul veacului prezent, va constitui faza spirituală a împărăției mesianice. În pilda grâului și a neghinelor, Isus vorbește despre aceștia ca fiind „copiii împărăției” și explică că ei „vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. Matei 13:25-30, 36-43

„Cheile” Împărăției

Invitația de a urma pașii lui Isus și, astfel, de a se califica pentru moștenirea comună în împărăția Sa, este extinsă prin Evanghelie: vestea bună a răscumpărării prin Isus și oportunitatea vieții care va ajunge la oameni prin agențiile împărăției Sale. Isus a

explicat că numai prin renunțarea la sine poate cineva să devină ucenicul său (Matei 16:24). Dar calea îngustă a sacrificiului nu a fost de fapt deschisă, decât la Cincizecime, care a avut loc după moartea și învierea lui Isus.

Isus îi promisese lui Petru că îi va da „cheile” Împărăției cerurilor; astfel, Petru a fost cel care, în Ziua Cincizecimii, a vestit Evanghelia și a deschis oficial poarta către Împărăție. (Matei 16:19). Acest lucru s-a întâmplat în numele credincioșilor evrei. Mai târziu, tot Petru a fost cel care a proclamat pentru prima dată Evanghelia Împărăției neamurilor. Acest lucru s-a întâmplat în casa lui Corneliu, primul convertit dintre neamuri. Astfel, Petru a folosit cheile Împărăției.

Acest lucru nu înseamnă că împărăția a fost întemeiată la Cincizecime, așa cum cred mulți în mod eronat. Înseamnă pur și simplu că atunci a început selecția celor care vor domni împreună cu Isus în împărăție. Cheile împărăției cerurilor folosite de Petru erau cheile către oportunitatea de a domni în împărăție ca moștenitori împreună cu Cristos. Calea către această poziție înaltă în împărăție este una dificilă. Pavel a spus că prin „multe necazuri” poate intra cineva în împărăție. Faptele Apostolilor 14:22

Cei chemați de Dumnezeu la această poziție înălțată în împărăție nu sunt, de regulă, cei mari, cei puternici sau cei nobili ai acestei lumi, deși nu există nicio discriminare împotriva acestora. Este pur și simplu faptul că, în pozițiile lor actuale de onoare și autoritate, condițiile „căii înguste” par prea costisitoare. Iacov a scris: „Nu a ales Dumnezeu pe cei săraci ai lumii,

bogați în credință, și moștenitori ai Împărăției, pe care le-a promis-o celor ce-L iubesc?” (Iacov 2:5). Dar fie că sunt bogați sau săraci, mici sau mari conform standardelor acestei lumi, Isus a învățat că toți trebuie să devină ca „copilașii” – umili, nevinovați, copilăroși – pentru a intra în Împărăție. „A lor”, a spus Isus, „este Împărăția cerurilor” (Matei 18:3; Marcu 10:14,15). Isus nu spunea aici că Împărăția va fi alcătuită din bebeluși.

Ioan Botezătorul

Isus a spus: „Dintre cei născuți din femei nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11:11). Dacă intrarea în Împărăția cerurilor ar fi, așa cum învață teologia tradițională, un mijloc de a scăpa de focul iadului, cât de ciudată ar fi într-adevăr această afirmație a lui Isus. Dar mulțumim lui Dumnezeu pentru o înțelegere mai bună decât aceasta a împărăției. Aici, ca în atâtea alte cazuri, Isus folosește expresia „împărăția cerurilor” pentru a denota faza spirituală sau cerească a acelei guvernări glorioase a promisiunii care va domni în cele din urmă peste toate națiunile și le va binecuvânta; iar Ioan Botezătorul nu va avea parte de faza cerească a împărăției.

„Legea și profeții au fost până la Ioan”, a spus Isus, „de atunci se propovăduiește Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 16:16). În legătură cu Legea dată pe muntele Sinai și cu răsplătirile oferite pentru ascultarea de ea, Domnul le-a spus poporului Israel: „Dacă veți asculta cu adevărat de glasul Meu și veți păzi legământul Meu,

... veți fi pentru Mine un regat de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:5,6). Națiunea în ansamblu nu s-a calificat pentru această poziție promisă ca împărăție de preoți. Dar, d , profetii și alți credincioși, ca indivizi, s-au calificat. Într-adevăr, patriarhii din vechime, deși nu se aflau sub Legea scrisă, au fost credincioși preceptelor pe care aceasta le proclama, iar Dumnezeu își va îndeplini promisiunea față de ei.

Toți acești „vrednici din vechime” L-au slujit pe Dumnezeu cu loialitate pentru că aveau credință în promisiunile împărăției mesianice. Dumnezeu nu le-a oferit o speranță cerească. Așteptarea lor era să fie readuși la viață ca oameni pe pământ. Pavel îi enumeră pe mulți dintre ei în capitolul 11 din Evrei și povestește despre suferințele lor pentru dreptate, explicând că au îndurat și au murit, crezând că vor avea o „înviere mai bună”. (Evrei 11:35, 39-40). Această înviere mai bună va fi spre desăvârșirea umană și spre o poziție de învățători și conducători printre oameni.

Isus a spus oamenilor din vremea Sa: „Va fi plâns și scrâșnire de dinți, când-i veți vedea pe Avraam, pe Isaac, pe Iacov și pe toți profetii (inclusiv pe Ioan Botezătorul, ultimul dintre profetii), în Împărăția lui Dumnezeu, iar voi înșivă veți fi aruncați afară. Și vor veni de la răsărit, de la apus, de la nord și de la sud și se vor așeza în Împărăția lui Dumnezeu.” Relatarea lui Matei spune că se vor așeza împreună cu „Avraam, Isaac și Iacov”. Matei îi identifică, de asemenea, pe cei „izgoniți” ca fiind „copiii Împărăției”. Luca 13:28,29; Matei 8:11,12

„Copiii împărăției”, cei care, prin credincioșia față de Lege, ar fi putut să se califice pentru a fi o „împărăție de preoți”, vor fi, când vor fi înviați din morți, foarte dezamăgiți când vor descoperi că nu ocupă această poziție onorabilă. Dezamăgirea lor este descrisă prin expresia „plânsul și scrâșnirea dinților”. Dar Isus explică cine va ocupa acea poziție. Vor fi Vechii Vrednici, „Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții”. Oamenii se vor duce la ei în sensul că îi vor recunoaște ca reprezentanți ai împărăției mesianice care va controla atunci treburile pământului.

Aceștia vor constitui atunci faza pământească a împărăției lui Cristos. În Psalmul 45:16 ni se spune că ei vor fi făcuți „prinți pe tot pământul”. Deși Ioan Botezătorul nu va fi alături de Isus în faza cerească a împărăției, el va fi unul dintre acești „prinți” pământești care îi vor reprezenta pe conducătorii cerești, pe Cristos și pe cei care au suferit și au murit cu credincioșie urmând pașii lui de jertfă de sine.

Astfel, structura organizatorică a împărăției lui Cristos va fi completă. Personalul acesteia, atât în faza cerească, cât și în cea pământească, va fi fost testat și pregătit în prealabil și înviat din morți pentru a-și ocupa funcțiile de conducători și învățători în acea împărăție. Isus a fost primul care a fost înviat din morți și, de-a lungul epocii actuale, a supravegheat chemarea și pregătirea co-moștenitorilor săi. El a slujit ca Mijlocitor al lor la tronul harului ceresc. El a fost Păstorul lor cel Bun, Consilierul și Călăuzitorul lor. El a fost Domnul și Stăpânul lor, Capul lor.

Odată ce lucrarea de chemare și pregătire a moștenitorilor săi va fi încheiată, iar învierea lor din morți și înălțarea la natura divină vor fi împlinite, atunci va veni „învierea mai bună” a reprezentanților lor umani, „prinții”, și împreună, armonios și glorios, aceste două faze ale împărăției mult promise vor începe să funcționeze.

În împărăție va exista, de asemenea, o „mare mulțime” de „slujitori” spirituali. Ni se spune că aceștia vor fi „în fața” tronului, nu „pe” tron, și nu vor fi conducători în împărăție. Deși Scripturile nu precizează în mod specific cum vor sluji aceștia, se pare că vor fi o legătură între fazele cerești și pământești ale împărăției. Această „mare mulțime” este descrisă în Apocalipsa 7:9, 10, 13-17.

Ce „împărăție” sau guvernare completă și perfect organizată va fi aceasta! În Mica 4:1-4, ea este descrisă simbolic ca „muntele casei Domnului”. Muntele este un simbol al împărăției, iar casa este familia domnitoare a lui Dumnezeu, sau casa domnitoare. În această profecie, cele două faze ale împărăției sunt simbolizate ca „Sion”, cea spirituală, și „Ierusalim”, cea pământească. Profetia afirmă că în „zilele de pe urmă” „muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților, ... și popoarele vor curge spre el”.

Într-o profecie similară consemnată în Isaia 2:2,3 se spune „Toate națiunile vor curge spre el, și mulți oameni vor veni și vor zice: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Lui, și vom umbla pe cărările Lui;

căci d , din Sion (Cristos și urmașii Lui), va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim (Vechii Vrednici).”

Mica 4:3 continuă: „El”, Domnul, marele Împărat și Judecător, „va judeca între multe popoare și va mustra națiunile puternice de departe”. Cât de evident este din aceasta că împărăția lui Cristos va exercita un control puternic asupra treburilor oamenilor, chiar până la „mustrarea” națiunilor puternice care, la început, nu îngenunchează în fața stăpânirii sale drepte. Este imposibil să armonizăm profeții ca aceasta cu teoria eronată că împărăția lui Dumnezeu este doar un spirit drept în inimile indivizilor.

Ca urmare a învățării căilor Domnului sub stăpânirea împărăției lui Cristos și, dacă este necesar, a faptului că vor fi „mustrate” sau disciplinate în acest proces, națiunile vor, continuă profetul, „să-și transforme săbiile în pluguri și sulitele în seceri; națiunea nu va mai ridica sabia împotriva națiunii, nici nu vor mai învăța războiul. Dar fiecare va sta sub vița sa și sub smochinul său; și nimeni nu-i va înspăimânta, căci gura Domnului oștirilor a vorbit.” Mica 4:4

Subiecții Împărăției

Pe lângă faptul că împărăția lui Cristos are atât o fază spirituală, cât și una pământească, ea are și conducători, și cei conduși, supușii. Este important, în studiul Bibliei, să se țină seama de această distincție. Când Isus le-a promis ucenicilor Săi că vor fi cu El în împărăția Sa, referirea era la aspectul conducător al împărăției, că ei vor fi „împărați și preoți” în împărăție alături de El. (Apocalipsa 5:10; Apocalipsa 20:4,6).

Tâlharul de pe cruce l-a cerut lui Isus să-și amintească de el în împărăția Sa, iar Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în paradis.” (poziționarea virgulei fiind incorectă în multe traduceri). (Luca 23:43). Aceasta a fost o promisiune făcută tâlharului că el ar putea fi unul dintre supușii împărăției.

Motivul pentru care Isus a folosit aici cuvântul Paradis este că împărăția Sa va restabili condițiile paradisiace pe întreg pământul. Primii noștri părinți au încălcat legea lui Dumnezeu și au fost alungați din Paradis, dar voia sau legea lui Dumnezeu va fi restabilită de împărăție, iar Paradisul va fi restaurat. Întregul pământ va deveni ca Grădina Edenului și va fi umplut cu rasa umană restaurată și desăvârșită. Aceștia vor fi supuși ai împărăției. Și ce supuși fericiți vor fi!

Folosind din nou „muntele” ca simbol al împărăției, profetul Isaia a scris că pe acest munte Domnul va „înghiți moartea pentru totdeauna; și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele” (Isaia 25:6-9). Cei care au murit vor fi treziți din moarte și li se va da ocazia să se bucure de binecuvântările dătătoare de viață ale împărăției. Apostolul Pavel ne asigură de acest lucru în prima sa epistolă către biserica din Corint, capitolul 15, acel minunat capitol despre învierea morților. Mai întâi, el descrie învierea celor care vor trăi și vor domni împreună cu Cristos, explicând că aceștia vor fi înălțați la nemurire. Continuând, el spune: „Atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea este înghițită de biruință. O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormânt, unde este biruința ta?»” 1 Corinteni 15:54,55

Acest lucru va fi inclus în lucrarea împărăției. Pavel explică că Cristos va domni până când toți dușmanii vor fi puși „sub picioarele Lui” și că „ultimul dușman care va fi nimicit este moartea” (1 Corinteni 15:25-26). La această lucrare glorioasă a împărăției vor lua parte urmașii lui Isus, căci aceasta este împărăția care, conform textului nostru, „va fi dată poporului sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:27). Este, de asemenea, împărăția prezisă în Apocalipsa 11:15, unde citim: „Împărățiile lumii au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Cristosului Său; și El va domni în veci de veci.”

Deși mii de ani se scurg în pregătirea pentru această împărăție, când în sfârșit sosește timpul ca ea să fie întemeiată, aceasta împlinește tot ce a promis Dumnezeu. Autoritatea împărăției se manifestă mai întâi lumii într-o mare „vremă de necaz, cum n-a mai fost de când există o națiune”, distrugând „împărățiile acestei lumi” (Daniel 12:1; Matei 24:3, 21, 22; Apocalipsa 2:26, 27). Dar, dincolo de aceasta, după cum revelează Apocalipsa 11:18, înființarea sa va marca timpul învierii morților, când „sfinții” acestei epoci vor fi înălțați să domnească cu Cristos timp de o mie de ani în faza spirituală a împărăției, iar profeții din vechime vor fi făcuți „prinți pe tot pământul”.

Atunci, de asemenea, întreaga lume va fi luminată, și toți, mici și mari, vor învăța să-L venereze pe Domnul. Cei care continuă să se opună în mod voit lui Dumnezeu și dreptății, descriși în această profeție ca fiind cei care „distrug pământul”, vor fi ei înșiși „distruși din mijlocul poporului”. Faptele Apostolilor 3:23

Atunci lucrarea împărăției va fi desăvârșită, iar Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, va fi, așa cum a prezis Pavel, „totul în toți”. (1 Corinteni 15:24-28). Astfel, prin mijloacele împărăției, se va fi realizat împlinirea completă a rugăciunii fiecărui creștin: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta pe pământ, precum în ceruri.” (Matei 6:10). Nici o rugăciune care a fost vreodată înălțată nu va fi avut un răspuns mai complet și mai glorios!